

FRAGA ES POSA EN ELS BRAÇOS DE SUÁREZ

AP, cristianíssima

L'entrada de Marcelino Oreja en Alianza Popular, encara que ha aixecat fortes expectatives dins del partit, no sembla suficient per a l'articulació d'una alternativa de dretes al PSOE. Suárez, que ho sap, escolta els oferiments de converses que li ofereix Fraga amb escepticisme.

J. Hernández

La culminació, abans del congrés, del triomf de l'estratègia de Manuel Fraga per adreçar el rumb del conservadorisme espanyol marca una nova etapa en la història de la dreta espanyola. Malgrat que Fraga herete el partit en la mateixa situació en què el va deixar fa poc de temps, malgrat que els aliats amb els quals pretén crear un gran partit conservador són els mateixos amb què va fracassar abans, l'actual situació política, la possibilitat que Suárez entre en el projecte i la

crisi socialista presenten una situació nova i rica des del punt de vista polític.

Això no obstant, el principal punt polèmic en AP és, precisament, aquest. Els dirigents conservadors i una gran part dels votants d'AP no creuen que només amb la presència de Manuel Fraga i la nova aliança amb els demòcrata-cristians s'aprofite la crisi socialista per a formar una alternativa de dretes. D'aquesta manera es pot contemplar el relatiu augment de les expectatives de vot per a Adolfo Suárez i la relativa tranquil·litat amb què el govern s'ha pres la situació.

Dalt, Suárez, el convidat de pedra. Baix, Oreja, noves expectatives dins del partit.

La nova aliança

Seria còmic considerar la política d'aliances de Manuel Fraga pel botí que s'ha disputat amb Hernández Mancha, és a dir, Marcelino Oreja Aguirre. Ni el petit gran home és el líder màgic que ha de traure la dreta espanyola de l'abisme, ni els aliats que hi pot aportar són la gran reserva d'Occident.

Això no obstant, després del fracàs de Fraga amb Oscar Alzaga, líder d'escàs carisma en la dreta, la recuperació de Marcelino Oreja com a eix al voltant del qual articular un front antiso-

cialista, no deixa de tenir importància.

Oreja Aguirre té prou contactes a nivell internacional, no ha estat esguitat per les batalles internes d'AP i pot aconseguir moderar l'ala quasi ultra dels col·laboradors de Manuel Fraga. A partir d'aquest moment es pot construir un partit amb benedicció, espiritual i financera del Vaticà, els banquers i els demòcrata-cristians italians, cosa que representaria una institucionalització europea de la dreta espanyola, en-

poldo Calvo Sotelo i Pio Cabanillas pels passadissos i es parla d'aquest professional dels Ministeris, únicament superat per Fernández Ordóñez, com un dels que ha preparat l'aliança Fraga-Oreja.

Si, finalment, Fraga es presenta davant l'escenari polític del braç de Marcelino Oreja, Pio Cabanillas, Carlos Robles Piquer, el seu cunyat, Fernando Suárez i Leopoldo Calvo Sotelo, als espanyols els pot semblar que, en l'Es-

Mentrestant, el duc de Suárez va aprofitar el seu capital de reformador i el victimisme de primer ministre obligat a dimitir en circumstàncies poc clares, de víctima d'un intent de colp d'estat que va saber afrontar molt bé.

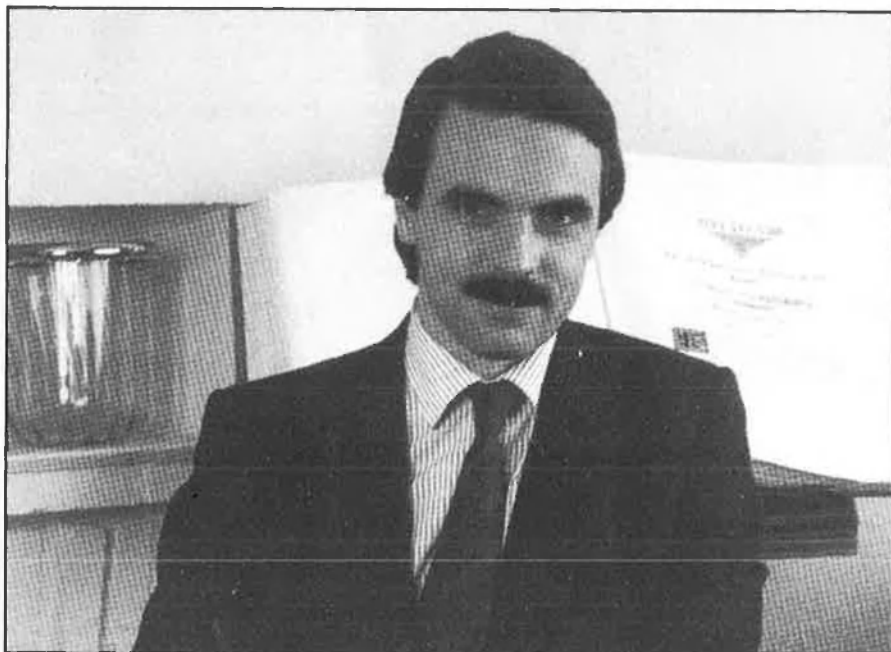
D'aquesta manera, durant cinc anys, va jugar la carta de la conversió al progressisme, ell que va ser durant el franquisme un defensor de la unió entre l'Opus i la Falange, de presentar-se com el defensor d'algunes mesures *d'esquerra* que el PSOE havia promès i que no complia. Aquesta operació va desconcertar la dreta, però atorga al partit de Suárez certa rendibilitat entre els votants.

Però l'aprofundiment de la crisi d'AP ha plantejat a Suárez, una altra vegada, la possibilitat de liderar una dreta desesperada per la mancança de líders i en uns moments en què la crisi del PSOE permet pronosticar un cert èxit, amb la condició que Fraga no siga el candidat d'aquesta alternativa.

Aquesta és la raó perquè, fa unes setmanes, a una sorprenent invitació de Fraga a iniciar converses de cara a una aliança, contestara Suárez amb una resposta, sorprenent també, afirmativa per a després del congrés aliancista. És la primera vegada que Adolfo Suárez admet la possibilitat d'arribar a algun tipus d'acord amb Fraga, probablement amb la condició que ell mateix dirigeixca l'operació.

Malgrat que és poc probable que es produeixca un acord explícit abans de les eleccions generals, sembla clar que Suárez considera sèriament la possibilitat que, en una pròxima consulta electoral, la suma de vots d'AP i CDS pot garantir un govern estable de dretes amb ell mateix al capdavant. S'ha de recordar que, per altres canals, el duc ha considerat la possibilitat de, en cas de minoria majoritària socialista, oferir els seus vots al PSOE per a un govern amb, sorpresa, Francisco Fernández Ordóñez al capdavant.

De tota manera, per a la dreta, el pròxim congrés d'AP tindrà una gran importància. L'aparició renovada de Manuel Fraga, la devolució de la il·lusió a un nombre important de votants de la dreta, l'atracció una altra vegada del sector democristià, que havia escollit fracassar pel seu compte i elaborar un projecte més coherent que el d'Hernández Mancha, davant d'un socialisme que passa pels seus pitjors moments, dona a la situació espanyola una nova dinàmica, on l'element polític recupera el seu pols i on tot s'haurà de decidir, una altra vegada, en el terreny de la contesa electoral. □

José María Aznar, el conservadorisme sense arrels en el passat.

cara pendent des de 1977, quan tornaren les llibertats democràtiques a aquesta societat.

Els derrotats

Mentrestant, i amb el fracàs evident d'Antonio Hernández Mancha, s'ha derrotat en AP tot un estil d'entendre la política. No només s'ha derrotat l'aventurisme i l'alegria frívola d'Hernández Mancha, sinó també un equip jove de dirigents moderns, sense relacions amb el passat, amb idees joves sobre el conservadorisme i amb menys rigidesa en els seus plantejaments. D'aquest grup sociològic d'AP, tan sols José María Aznar forma part dels actuals vencedors agrupats al voltant de Manuel Fraga. La resta dels que segueixen el fundador del partit és antic, neofranquista i, aparentment, poc sintonitzat amb la societat espanyola, l'element més avançat d'aquest grup sembla ser el mateix Marcelino Oreja.

Aquesta és la raó per la qual, després d'aclarir-se la incògnita de qui guanyaria la contesa, la seu d'Aliança Popular s'ha convertit en una senda dels elefants. S'hi ha vist de nou Leo-

panya que s'aproxima a l'any 2000, s'han rebel·lat els morts vivents i això, probablement, no afavorirà gaire la dreta.

La incògnita Suárez

En tot aquest procés hi ha un convidat de pedra que espera sàviament el seu moment, i amb un gran capital de popularitat i simpatia a la seua esquena: Adolfo Suárez.

Durant molts anys, Adolfo Suárez no ha volgut saber res de Fraga i aquest li retreia la seua facilitat per a adaptar-se al reformisme que, finalment, va conduir a la democràcia. Fraga es creia l'únic capaç de convertir la dictadura en un règim de llibertats, encara que, això sí, amb molt d'ordre, i Suárez va demostrar que ell ho feia amb més decisió, més àmpliament i sense risc. Adolfo Suárez va ser el gran protagonista de la transició i Manuel Fraga va quedar com el representant de l'ala dreta de la reforma, com un perill per a l'estabilitat del sistema. Això, no li ho va perdonar mai l'ex-ministre de Franco.